

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9, ירושלים | Zolphone.co.il

החל מ-499 ש"ח

אורות וכלים בע"מ

ראינו עם אלתנו יצחקי, מנצב תאורה ושחקן ילדים, על הדרך שנעשה החוצה ופנימה מעולם התאורה אל אור החיים

כשהמידו את הרב שלי מול כיתת יורים התבוננת, הרב שטיינזלץ

השוחט שצחק התוועדות

חדש בקרוב אליך!!!
תורת היחסים הקשרים המפתיעים בין זוגיות לעבודת אלוקים

"יש לנו קבלה מאבא, שלא למהר"
שיחת חברים עם מיכי יוספי

שיוק: באמונה דיסטיק לנהו

אכלוס מיידית!
שלמו וקבלו מפתח

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

נותו 2 דירות אחרונות!

052-6070199 • 1700-500-555

דגן בוטיק מגורי יוקרה באפרת

ימים פתוחים באולפנת שיראל

אולפנא תורנית, חמה ומשפחתית המחנכת את הבנות
לאהבת תורה ויראת שמיים מתוך שמחה וחיבור אמיתי

אנו מזמינים את בנות כיתה ח'
להכיר אותנו מקרוב - אך רחוק!

בימי פעילות והיכרות עם צוות ובנות האולפנה (מרחוק).
הימים הפתוחים יתחילו מיד לאחר חנוכה - ה' טבת תשפ"א.

לפרטים והרשמה: 0542377817

(אפשר בהודעה)

ניפגש!

אולפנת שיראל, רחוב מגן האלף 1, שמואל הנביא, ירושלים

הוא למד לצאת בחיפזון, וברגע מסויים רבת של רבי
ברוך עצרה אותו ואמרה לו: "יש לך קבלה מאבא שלא
אנפרי, והעיקר אלילות את מלשיו בישלוב רב"ת"

מריבתיקון חצות

הדעת, נעשה בעל חוב". עוד אומרים בשם הרבי מקוצק, שאדם שעושה דברים בחיפזון, המידה שלו הפוכה מזריזות. בעצם הוא עצלן, והחיפזון נובע אצלו מתוך עצלות ליישב את דעתו ולרדת לעומק העניין. אמנם לא צריך להתעכב על עניין מסוים מעבר למה שצריך, אבל כן יש לבדוק את כל הנתונים ולעשות את כל ההכנות הראויות לנושא שלפניך.

כשממהרים, הרבה פעמים צריכים אחר כך לחזור על אותה פעולה פעמיים או שלוש. בלי יישוב הדעת, אתה עלול לקחת פנייה לא נכונה, או לצאת לטיול או לדרך בלי שיהיה לך את הציוד ההכרחי. כשבתו של ר' ברוך אמרה שיש לה קבלה מאבא שלה, היא תוקף יותר עמוק לאמירה הזאת מאשר הווארטים שכתובים בספרים. היא ידעה לשלוף את ההדרכה הזאת ברגע המתאים, והיא גם פעלה על אותו צדיק לטובה. לא רק במצב המסוים שהוא ניצל מהשודדים, סיפורי הצדיקים הללו הרבה יותר משמעותיים מאשר הפי-אנדרטות או אחר. עיקר הנקודה היא האמירה של רבי ברוך, שמתאימה גם לכל אחד מאתנו. ה' יברך אתכם שגם אתם תזכו לראות איך הדיבורים האלו יביאו לכם תועלת מרובה במהלך החיים, בזכות הרבי ר' ברוך ממזיב'ו זיע"א. לחיים לחיים!

שלום חברים! הפעם חשבתי לדבר אתכם על רבי ברוך ממזיב'ו. היארצייט שלו באמת היה לא מזמן – בח"י כסלו, אבל הסיבה העיקרית לכך שהחלטתי לדבר עליו, היא בגלל שה' זימן לי ספר חסידי שמוקדש כולו לדמותו של רבי ברוך. זכיתי לשבת בשעת בוקר מוקדמת, וכהכנה לתפילה עם כוס קפה חם, קראתי באריכות על הדמות הנפלאה של רבי ברוך. הסיפורים עליו ממש האירו את ליבי, והחלטתי לשתף גם אתכם. באמת, אין כמו שיחת חברים שמתוועדים יחד ומספרים על צדיקים. אז הנה כמה נקודות חסידיות יפות, שהעניין שחורר אותן הוא היותן נקודות מהרבי ר' ברוך ממזיב'ו זיע"א, נכדו של הבעל שם טוב הקדוש ודודו של רבי נחמן. לחיים!

חמוץ-מתוק

הנקודה הראשונה היא ווארט שאמר בשמו רבי חיים מאיר מוויז'ניץ: "העולם הזה יכול להיות כל כך טוב, מתוק ומאיר, אם רק לא שוקעים בתוכו. והעולם הזה יכול להיות כל כך חמוץ, מר ומתנקם, אם שוקעים בתוכו". כשקראתי את האמירה הזאת שמחתי מאוד. קודם כל, בגלל ששומעים סוף סוף שלמישהו מהצדיקים אכפת מכבודו של העולם הזה. בדרך כלל מה שאומרים על העולם הזה מגיע לרמות ממש מביכות... תמיד כל כך מגנים אותו. פתאום אומר לנו רבי חיים מאיר מוויז'ניץ כזה דיבור בשם רבי ברוך, ונותן רפואה למכה הזאת.

חוץ מזה, האמירה הזאת מחדדת באופן נפלא כמה לא כדאי לשקוע בעולם הזה. העולם הזה לא ייתן לך ליהנות ממנו באמת, אם תשכח איפה מקור החיות שלו. ולכן מצד אחד, העולם יכול להיות "טוב ומתוק ומאיר" אם לא שוקעים בתוכו, ולהפך, הוא יכול להיות מאוד "חמוץ, מר ומתנקם".

הנקודה השנייה מרבי ברוך היא סיפור על רבי שלמה מקרלין, שנסע פעם עם הבן שלו, רבי משה מלודמיר, לשהות אצל רבי ברוך. כשהם הגיעו, הם ראו את רבי ברוך בעיצומו של ויכוח עם אשתו, וכתוצאה מכך הוא לא כל כך התייחס אליהם. רבי משה מלודמיר נעלב בשביל אבא שלו, ורמז לו שהסיטואציה לא מוצאת חן בעיניו. רבי שלמה דחה את ההסתייגות ואמר לו: "אתה לא מבין מה קורה כאן? רבי ברוך עושה כעת תיקון חצות!" דהיינו, מה שקורה עכשיו בינו לבין אשתו מבטא את הוויכוח בין הקב"ה לכנסת ישראל. כמובן, לא כדאי לנסות לקיים תיקון חצות כזה בבית שלכם...

הסיפור הזה יכול גם לגרום לתגובה צינית. הסיפור הזה הוא מסוג הסיפורים שצריך להיות בוחר בחיים בשביל לראות את המסר המאיר שבו ולא לקחת אותו למקום מלגלג. אז מי שעולות לו מחשבות ציניות כאלה, שידע שהן לגיטימיות אבל הן באמת גורמות להפסיד את המתנה שיש בסיפור הזה.

מאבדים מהירות

נקודה שלישית מופיעה בסיפור על רבי אשר מסטולין, שלאחר פטירתו של רבי ברוך הגיע למזיב'ו כדי לעלות לקבר הבעל שם טוב ולקבר של רבי ברוך. אחרי העלייה לקבר הוא בא לבקר את בני המשפחה של רבי ברוך, ובגלל שמהרר לצאת לדרך הוא עמד לצאת בחיפזון. ברגע מסויים הבת של רבי ברוך עצרה אותו ואמרה לו: "יש לנו קבלה מאבא שלא למהר, והעיקר לעשות את מעשיו ביישוב הדעת". רבי אשר שמע ממנה את הדיבור של רבי ברוך, והחליט להמתין אצלם עוד קצת. בסופו של דבר התברר שביכותו השהייה הזאת הוא ניצל ממארב של שודדים שהמתינו בדרכו.

באופן אישי, הדיבור הזה מאוד נגע בי. כשרבי ברוך אומר לא למהר, אין הכוונה לא להיות רזיז. מהירות פירושה לעשות דברים בחיפזון ובלי יישוב הדעת. חסידים דרשו על המילים בקריאת שמע: "ואבדתם מהרה", כלומר שצריך לאבד את המהירות. צריך להפסיק לנהוג במהירות – לעשות דברים בלי הכנה מתאימה, ובסוף גם לבזבז הרבה זמן.

גם רבי נחמן אומר בספר המידות: "מי שעושה מעשיו במהירות בלי ישוב

3 ימים שישנו לכם את החיים

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית ומומחית בטראומה וזוגיות וניורולוג

מזמינים אתכם

לסדנת
אימאגו לזוגות

1. האם מצאתם את עצמכם חוזרים להתנהגויות של פעם?
2. האם שמתם לב שיש אותה מריבה בסגנונות שונים?
3. האם אתם מעוניינים ללמוד דרכי תקשורת חדשות?

דצמבר 30, 31
ינואר 1

9:00-19:00 30-31/12
8:30-12:30 1/1

תשתפו אתנו בסדנא הבאה שלנו לחוויה בלתי נשכחת של בניה, קשר, וחלום של זוגיות בנינה הפסטורלית שלנו בירושלים.

המחיר לזוג ₪2,300 לנרשמים עד ה-30/11 ₪2,100

(אפשרות לתשלומים)

לרישום ולפרטים נוספים תתקשרו
ל: 054-755-4228

למידע על הסדנא:

www.mimidickman.com

IMAGO
RELATIONSHIPS

נגמרה חופשת הערפל

הלב שלי יודע היכן מונחת האמת. אפילו הערבים במפרץ הבינו את זה, הגיע הזמן שגם אני אזוז באותו כיוון.

צבי יחזקאלי

קשה לראות את הנס, זו נקודת המוצא. אז יאללה, אני מוכן עוד קצת להתאמץ, אני רוצה לדעת באיזה מציאות אני חי. לגלות מה נעלם מהעין בזמן אמת. זה מצריך בירור.

כל המציאות שלנו היום מצריכה בירור. זה לא רק הקורונה שמאלצת אותנו לראות דברים אחרת, אלא דור שחי במציאות דיגיטלית מואצת. מערבבת. ללא חלוקה ברורה בין טוב לרע. בין נכון ללא נכון. כולם מתחפשים. כולם מסתערבים. עם כלום זהירות לא רק בפייסבוק ובטלפון אלא גם במציאות. לא סתם נקרא יצר הרע 'מדמה'. רבנו קרא לו מדמה כי היצר נדמה למה שאני מדמיין אותו. לסרטים ולדמיונות שלי. לא תוכל לדעת מה קורה עד שתברר.

ליצר הרע המון שמות לאורך ההיסטוריה שלנו. מאז שהופיע בגן עדן כנחש, הוא המשיך לשנות צורה, התנהגות ושם. ובעידן שלנו הוא לימד את כללי המשחק. לא צריך מפקדה וחיילים, אלא פשוט להיכנס למוח שלך ולפעול מבפנים. ככה מנוצחות אימפריות בזמננו. באדיבותם ובשירות הכוח שלהם. כוח הרע נכנס לתוכנו. מדמה, מתדמה, מתחפש ושוחה לו בתוך הדם. אוי זה נורא. אבל נזכור שזה הקרב האחרון במערכה האחרונה, וכל זה מוטל על כתפיו.

'בירור המדמה' הוא מושג שאני הולך איתו כבר הרבה זמן. טלפון חכם זה טוב או רע? הקורונה וטיפול הממשלה, טוב או רע? להפגין בבלפור זה טוב או רע? זה לא כל כך ברור. ולכן זה מצריך בירור דחוף.

פעם ירושלים היתה קדושה ומנגד תל אביב נחשבה לדגם ההפוך. היום אי אפשר לדעת, כאן וכאן יש קודש. כאן וכאן יש טומאה, וכאן וכאן יש תחושת העבודה הפכה מסובכת יותר. עבודה אישית ועמוקה שמטרתה להביא האם המצב משרת את הטוב? האם אני עושה את רצון השם?

כשהייתי ילד, בזמן שעוד לא היו מזגנים בירושלים, היו מגיפים את תריסי הבית בשעות החום של הקיץ. אך קרני אור עקשניות תמיד היו חודרות דרך חרכי הפלסטיק. קרני האור היו נכנסות לחדר ומאירות פתיית אבק בתוך החושך הכפוי.

אני זוכר שעות של מרדפים בנסיון להחזיק את קרני האור הללו בידיים. לשווא. כמו מתנה שהחזקתי חזק בחלום הלילה ובבוקר גיליתי שהיא איננה. כך האור שכביכול תפסתי היה נעלם מיד. כשפתחתי את ידי התשובה הייתה אותה תשובה: לא תפסת כלום.

עשרות שנים אחר כך ראיתי שרבי נחמן דיבר על אותה תופעה ממש:

"גם נדמו כל התאוות של העולם כמו עמודי אור הנכנסין בבית מן אור החמה פנאָה פּחוּשׁ שְׁהֵם נְדַמִּין לְעַמּוּדִים מְחַמַּת הַדְּרִיחָה שֶׁל הַחֲמָה וְכֵאלוֹ רוֹצִים לְתַפֵּס אוֹתָן הַעַמּוּדִי אֹר שְׁתּוֹפְסִים וְחוֹטְפִים וְאִין בְּתוֹךְ הַיָּד כְּלוּם כֶּךָ הֵם כָּל הַתְּאוּת שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה" (שבחי הר"ן ר').

אם נשאר לך אור כתוצאה מכלי שהכנת, כתוצאה מטהרה, לימוד תורה וקשר עם השם, אז האור נכנס גם נכנס. אבל אם אתה רואה אור ומנסה לתפוס אותו ככה סתם, הוא נכרע לא נברא באמת עבורך. הוא לא מהצד הטוב. זה עוד סוכן מהמטריקס שהתלבש כל כך יפה מבלי שתדע.

אז מה עושים, מסתובבים בחשדנות והולכים עם פוליגרף צמוד לגלות מיהו ערב רב ומיהו מאנשי שלומנו?

רגע רגע קודם כל מסתכלים סביב. אולי אנחנו חיים במציאות של נס שאנו לא מכירים, וכדאי מאוד להכיר בה. לראות כמה השם נושא את העם שלו ואת עבדיו מעל לכל כללי המציאות. (זה לא אומר שאין לנו ייסורים. ייסורים יש תמיד, זה לא הוליווד). יש המון ניסים סביבנו, רק צריך לחוש ולראות ולברך עליהם ולשגן את קיומם.

למה לא הכרתי את הנס שלי? כי לא ביררתי את הדמיונות שלי. זו עבודה קשה אבל הלב שלי יודע היכן מונחת האמת. אפילו הערבים במפרץ הבינו את זה, הגיע הזמן שגם אני אזוז באותו כיוון.

המציאות כבר במצב של חוד דק שקורא לנו לברר להיכן אנחנו משתייכים. נגמרה חופשת הערפל, מעתה צריך לבדוק מה מהאור נשאר ומה היה סתם אור של כלום דרך חור של תריס.

הניסים והאמת מחכים שנברר אותם. כואב ונעים גם יחד להיפרד מכוח המדמה ולפקוח את העיניים.

בנר השני רץ לכיוון החנוכה אחד הילדים וזו היתה הפעם הראשונה שראיתי חנוכה עפה באוויר. וזה אחרי שבנר הראשון קראו לי להגיע מהר לאולפן כי יש שלום עם מרוקו, שלום מספר ארבע בתוך כמה חודשים, "תבוא לדבר על הנס". רציתי לשבת מול הנרות בניסיון להתבונן בלהבות הקטנות ולמצוא חיבור, אבל לא הלך.

שבועיים קודם, ממש לפני כניסת שבת, התרחש בתוך טהרן עוד נס חנוכה-פורים. כוח מיוחד ועלום מחסל את מי שבאמת רצה לחסל אותנו ופעל לשם כך שנים ארוכות.

המשכתי להסתכל על הנרות ולחפש נס. אני רוצה נס שיהפוך את כל המצבים הבלתי-הפיקים בחיים שלי. כמו השלום הלאומי עם מרוקו ודובאי. בינתיים החנוכה התגלתה כהפיכה ועדיין אני מחפש נס בנרות.

אבל רגע, אולי ישנם ניסים הופכי מציאות שאנחנו חיים בתוכם בלי להרגיש?

תמיד הרגשנו שאנחנו הבאר האמיתית של העולם, שמדינות ערב יום אחד יבינו מי הצודק ומי המתחזה בסיפור הבעלות על הארץ. זה ממש כמו משפט שלמה אבל עם תהודה של שנת 2020. רוב העולם הערבי הסוני שסביבנו אומר את מה שכאן אפילו חלק מהיהודים מתביישים לומר. מי היה מאמין? זה לא נס?!

כבר התרגלנו לסרטונים של יהודים דתיים מתפללים מנחה בחולות של דובאי בצירוף שייחים עטורי כאפיות. סעודות שבת עם אורחים חרדים וערכים בגילביות כבר לא מרגשות אותנו. ומרוקו, שתמיד העריכה את רוח היהודים בארצה, שזרועה בקברי צדיקים וסיפורי מופת. יהודי מרוקו עם אמונת החכמים המופלאה שלהם, יכולים כעת בגלוי לצאת לטיולי שורשים, לנגוע בשורש האמונה עליה הם גדלו. זה לא פלא?

כשזה קורה לנגד עינינו אנחנו לא צועקים 'נס'. אל מול סרטוני השייחים הציוניים מהמפרץ אנחנו לא מברכים 'ברוך שעשה לי נס'. למה? כי אין בעל הנס מכיר בניסו. ככה זה. זה כלל בנפש, בעולם, וגם במפרץ.

מרכז נעמי וולפסון מ.א. פסיכותרפיה אישית וזוגית

מטפליית מקול הלב

מייסודה של נעמי וולפסון

מחפשים מטפלת/ טוב ומקצועי?

רוצים להיות בטוחים שתפקידו את הנפש שלכם בידיים טובות, אוהבות ומקצועיות?

רוצים להיות בטוחים שתגיעו לכתובת הנכונה עבורכם?

בתיאום אישי, אמליץ לכם על מטפלת/ מתוך מאגר המטפלים המעולים שנבחרו בקפידה, שקיבלו ממני הכשרה ולמדו את שיטת "מטפלים מקול הלב"

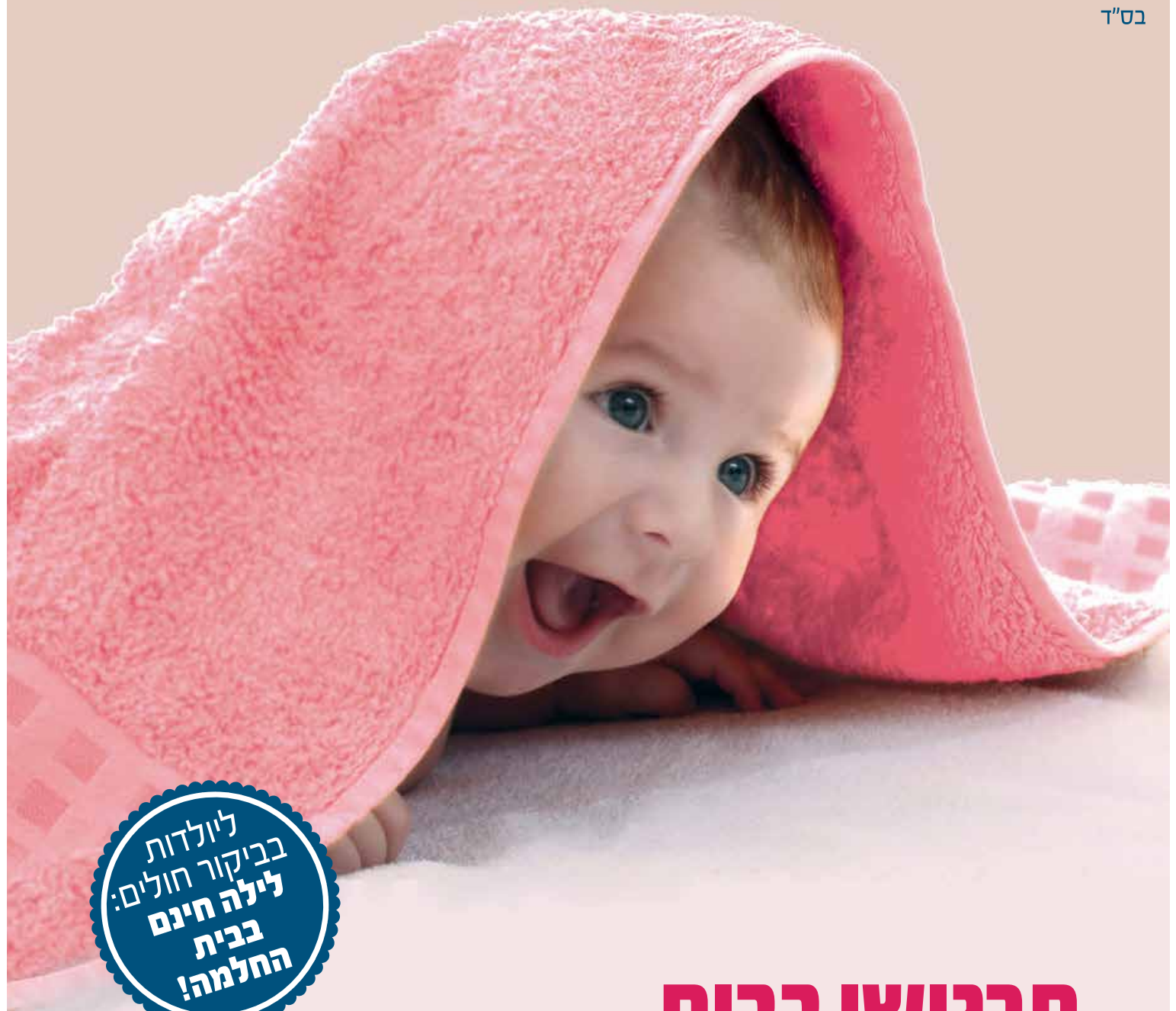
טיפול זוגי | טיפול רגשי | מציאת זוגיות | נוער במצוקה ועוד.

מטפלים | מאמנים | עו"סים שמעוניינים לקבל פרטים על קורסי ההכשרה הקרובים מוזמנים אף הם ליצור קשר

לתיאום אישי ישירות אתי צרו קשר

בטלפון / ווטסאפ 052-5665653 או במייל: nomiwolfson2@gmail.com

ירושלים • דרום • מרכז • יזום

ליולדות
בביקור חולים:
לילה חינם
בבית
החלמה!

תרגישי בבית.

בואי ללדת בראש שקט בשערי צדק ובביקור חולים
ותרגישי בבית עם יחס אישי, צוות מקצועי ומסור הקשוב לצרכיך
ופינוקים מיוחדים שיש רק אצלנו. מחכים לך.

מגוון
אמצעי הקלה

בופה
טעים ומזין

בית
מלא

רק בשערי צדק-
לידת מים

אבזור
מפנק

רופאים מומחים
ומיילדת צמודה
(בלידות מים בלבד)

המרכז הרפואי
שערי צדק
SHAARE ZEDEK
MEDICAL CENTER

לפרטים ומידע נוסף: **02-5645234** גם ב- **02-6666491**
להרשמה ללידה בשערי צדק / ביקור חולים:

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

להתפלל כמו להתקוטט

מכמה רגעים, אדם עשוי לחשוב שהוא עצמו נעשה באמת לאדם אחר. ברוב המקרים המתנה הזו היא ענין של זמן, וכשהיא באה אדם צריך להכין לה כלים. האדם צריך לשמור את ההארה שהוא מקבל, אחרת דבר לא יישאר. יש סצנות מפורסמות בסיפורים או סרטים שבהם אנשים תקועים בלב ים או בלב מדבר ללא מים ופתאום מתחיל לרדת גשם ואז האנשים הצמאים הללו פותחים את הפה לרווחה ושותים בלי לחשוב על העתיד. כאשר יש לאדם זמן של הארה הוא צריך לנצל זאת כדי לזוז צעד אחד קדימה, חשוב לדעת מראש שהאור לא יישאר לתמיד. אבל המרחק שזוהי, הצעד שעשיתי, הוא יישאר גם אחרי שהאור יסתלק.

הרב שאצלו למדתי סיפר לי שפעם אחת, ברוסיה, העמידו אותו מול כיתת יורים והוא התכונן בפשטות למות על קידוש השם. הוא הוסיף לספר שכאשר הוא ניצל ממוות היו לו הארות גדולות בלימוד התורה ובתפילה. הוא תיאר לי זאת כך: הבנתי שירדה אלי מדרגה גדולה יותר ממידותיה של נפשי, ושההארה הזו היא למעלה מכוחותיי. כתוב שכאשר אדם מוסר את עצמו על קידוש השם בפועל ממש, הקב"ה נותן לו מתנה, והמתנה היא ההארה של נפשו שלו - האדם מגיע לגילוי של נשמת עצמו. זה נמשך, כך הוא תיאר לי, כמה שבועות, ואחר כך זה הלך...

השאלה היא כמה אני יכול להשיג בזמן שנותנים לי זריקת מרץ כזו. במובנים רבים הדבר הבסיסי ביותר שאפשר להשיג בזמנים כאלו הוא עצם קבלת המושג של מה זה 'טוב'. אפשר לעבור חיים שלמים בלי להרגיש מה זה להתפלל, בלי להרגיש את הדבר עצמו. כאשר נותנים לי מתנה, אפילו אם היא נשארת לחצי שעה, לפחות כעת אדע מה זה להתפלל וכאשר אני יודע זאת - יש לי לאן לחזור.

אחד מחשובי המדענים במאה העשרים שהיה מעורב גם בפיתוח של פצצת האטום, פרסם לפני שנים ספר שטען בקצרה שאין בעצם טעם לשמור סודות מדעיים. הוא טען שהסוד הגדול ביותר של פצצת האטום התגלה ברגע שהיא התפוצצה. הסוד הגדול ביותר של הפצצה היא עצם העובדה שאפשר לייצר אותה, עצם העובדה שקיים דבר כזה בעולם. ברגע שאני מגלה שזה אפשרי, הסוד כבר לא יישאר.

במובן הזה, כאשר יש לאדם רגע של חסד הוא מגלה את הסוד הגדול ביותר - שזה אפשרי. זה לא אומר שמחר בבוקר הוא יקום ויגיע לאותה המדריגה בכוחות עצמו, אבל לכל הפחות הוא יודע כעת שזה ניתן לביצוע. יכול להיות שהוא יצטרך להוציא את הנשמה כדי להגיע לשם שוב, יכול להיות שהוא יצטרך לעבור עד כדי פקיעה אבל הוא יודע לאן הוא מנסה להגיע.

הבעל שם טוב אמר על רבי יצחק מדרוהוביץ' שהוא נולד עם נשמה קטנה, והוא העלה אותה מכוח עבודתו ויגיעתו למדריגה גבוהה כאחת מנשמות התנאים. יש אנשים שמצליחים רק על ידי מאמץ גדול ויש אנשים שיש להם "כישרון" לקדושה. לצורך משל, יש אנשים שיכולים לנגן על כל סוג של כינור, גם על כינור פגום. אז גם אם יש לי כינור פגום, זה לא אומר שאני לא יכול לנגן - מכוח כישרון או מכוח מאמץ. אנחנו צריכים לעשות את מה שאנחנו יכולים, להשתמש בכלים שלנו ומפעם לפעם נותנים לנו גילוי כדי שנבין מה אפשר לעשות עם הכלי שלנו.

הקטעים באדיבות ישיבת תקוע ומרכז שטיינזלץ

שאלו פעם חסיד אחד "איך מתפללים" והוא אמר: "מתפללים כמו שמתקוטטים", איך מתקוטטים? אני אומר מילה והוא אומר מילה, אני אומר מילה והוא אומר מילה, עד שמתחילים לכעוס באמת. אני עומד בתפילה, זורק מילה ומנסה להקשיב, זורק עוד מילה ושוב מקשיב - כמו בקטטה.

מעורבות רגשית בכל הקשר נבנית מכך שאנשים שומעים ועונים. לפעמים אנחנו רוצים שהתפילה תעבוד כמו גל, אנחנו רוצים שמהו יופיע בתחילת התפילה וישא אותנו ושההתעוררות תימשך עד סוף התפילה. יש דברים שפועלים כך, אבל יש גם לא מעט דברים שפועלים בצורה אחרת. פלורוסנט, למשל, לא פועל על זרם ישיר, אלא על זרם שהוא בכוחית 'רצוא ושוב'. מתברר שיש בעולם תופעות שפועלות כמו זרם חילופין - בצורה בלתי מיוצבת. התפילה לא בנויה על פעולה חד פעמית, התפילה בנויה על הניסיון לעשות את זה פעם ועוד פעם, ולאט לאט אני מתחיל להגיע לרצף ומתחיל לנוע. התפילה היא כמו מנוע, אני מריץ אותו בכל פעם ליותר ויותר זמן עד שהוא מתחיל לעבוד.

להבדיל, גם בתחומים השייכים ליצר הרע יש את אותה הנקודה. אנשים נאלצים לא פעם לעבוד לא מעט על מנת לעורר בהם יצר. יש לא מעט אנשים בעולם שבוכים על היצר הרע שהיה להם פעם, הם חשים שהוא כבר לא עובד כמו שהיה פעם. הדברים הללו נכונים בכל תחום, כאשר מנסים להגיע לידי מעורבות משמעותית.

לא שמעתי על הרבה אנשים שהתחילו להתפלל וזה התחיל לעבוד בקלות ובלי מאמץ. לעומת זאת שמעתי על אנשים, ולא רק אנשים קטנים, שהתפילה באה להם בייסורים גדולים. גם אצל אנשים גדולים מתברר שצריך להפעיל כל מיני 'סטרטגיה' עד שהתפילה תתניע. אפשר בהחלט להגיע למצב שמהו אמיתי מתרחש, אבל בדומה לקטטה: אם אחרי כמה חילופי מלים אני מפנה עורף והולך - אני לא אגיע לקטטה וגם לא לאהבה. התייחסות לא נעשית ברגע אחד ובמבט אחד, היא בנויה על רצוא ושוב.

מן הצד השני, כל אדם מקבל לעתים מתנה מלמעלה, מתנה לזמן מסיים - לרגעים, לשעות, לימים או שבועות. כאשר מקבלים את המתנה הזו הדברים פועלים לגמרי אחרת. התפילה והתורה, המצוות והברכות, זורמות בלי מאמץ ובלי מעכב. כמעט אצל כל אדם יש זיכרון מן הסוג הזה, זיכרון של תפילה שבאה מלמעלה וסחפה אותו. בספרים הקדושים כתוב שהחוויות הללו הן מתנת חינוך. לפעמים נותנים אותן לאדם בתחילת דרכו, ולפעמים סתם כך באמצע החיים. אין הן נובעות מעבודתו של האדם, אף שפעמים רבות כשרגעי החסד נמשכים יותר

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171

gavhahar1@gmail.com

תורה עם דרך ארץ

יום פתוח לתלמידות

ט"ו טבת (30.12) 15:00

*האירוע יתקיים ב-zoom

ערב היכרות להורים

ח' טבת (23.12) 20:30

*האירוע יתקיים ב-zoom

נפתחה ההרשמה באתר!

ulpenat-horev.tik-tak.net

אולפנת חורב - בהצלחה לך . 02-5600700

תורה עם דרך ארץ

יום פתוח לתלמידים

כ"ו טבת (10.1) 15:00

ערב היכרות להורים

כ"ז טבת (11.1) 20:00

נפתחה ההרשמה באתר!

horev.co.il

ישיבת חורב - בהצלחה לך . 02-5600999

הרב יואל בייטש

yoelinka@gmail.com

אתמול ישב כאן יהודי אחר מהקהילה, גם הוא הוטרד מסוגיה זהה."

"אתה בטח שומע את הדברים האלה כל יום, מכל הבעלים בקהילה" הפטיר רגב בייאוש, אם כי לקולו התגנבה חדרות חצי הנחמה שְׁצַרְת רבים מקנה לאדם.

"כן" המשכתי, "אמש אחרי השיעור בבית הכנסת הוא נכנס למשרדי ושאל: הגיוני שאלוקים הכל יכול, האינסופי, מוטרד מן השאלה ממה מורכבת ארוחת הצהריים שלי, והאם חתכתי נייר טואלט בשבת בצורה הנכונה? ! ואם זה נכון, אני לא יודע אם זה גורם לי לחשוב שהיהדות מתעסקת בשטויות, או שמישהו מנסה בכוח להציב רף כל כך לא הגיוני של דרישות, כדי לתחזק אצלנו תחושה תמידית של כישלון כדי להחזיק אותנו כבני ערובה בידיו".

רגב הביט בי בחוסר סבלנות מסויימת, ופלט ביבושת: "העברת נושא כי אני משעמם אותך?"

"חלילה" השבתי, "אני פשוט חושב שהתשובה לשאלה שלו זהה לשלך".

"אני לא רואה את הקשר" התעקש רגב.

"ובכל זאת, מה אתה היית משיב לו?" שאלתי.

רגב, בחור נבון, חשב לרגע והשיב את התשובה הקלאסית: "אלוקים לא באמת זקוק לזוטות הללו, זה לא באמת מעניין אותו ולא באמת חשוב לו איך אתה שורך את הנעליים בכוקר; המצוות נועדו בשבילנו, כדי שנקבל עליהן שכר או עונש".

"הבנתי מה מפריע לאשתך", צהלתי בחדווה "ואני יודע איך תוכל לשמח אותה".

התסכול ופשר

קו ישר מחבר בין בעל מתוסכל, המשוכנע שיכול היה להיות הבעל המושלם לולא היה נשוי לאישה שלדעתו נולדה להיות לא מרוצה, ליהודי שהיה רוצה כל כך להיות צדיק לולא "נתקע" עם אלוקים קפדן שיש לו כל כך הרבה דרישות מזורות. אלוקים שנדמה שאי אפשר לרצות לעולם.

"כי אָדָם, אֵין צַדִּיק בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא" (קהלת ז, כ). אז למה להתאמץ? !

המחשבה שלעולם לא אהיה טוב מספיק בעיני מי שברא אותי היא בלתי נסבלת, ואם אני גם לא ממש מבין מה הוא בכלל רצה מלכתחילה, אין שום טעם להתאמץ. פלא שאנשים מפתחים פרשנויות משלהם לאמונה באלוקים? ("אלוקים פשוט רוצה שנהיה אנשים טובים" - אני שומע הרבה, וחושב לעצמי שאם רק זו הייתה כוונתו כשברא אותנו, אולי האנושות היא לא ממש הברכה).

שני הגברים שלנו מתוסכלים, הן מחוסר הערכה, והן מההפסד המצטבר.

אבל הטעות של שניהם זהה. הם לא מבינים שהמכשול הגדול ביותר הוא: הגישה שלהם ליחסים הללו, ולא של הצד השני.

וכיוון שידיעת המחלה הינה חצי תרופה כידוע, אפשר לסכם בצורה חדה שזוהי חצי התרופה המיידית: הבעל המתוסכל לא מביין מהי זוגיות, היהודי המתוסכל לא מביין שהוא בזוגיות.

מבוא

איך זה שהמאמצים שלי משיגים תוצאה הפוכה? הגיוני להעביר חיים שלמים בהכרה שלעולם לא אעמוד בציפיות? אם המסע הזה מפרך כל כך כי הוא נועד לתקן אותי - למה נבראתי מקולקל כל כך מלכתחילה? מדוע להקדיש את חיי למשהו שמורכב מכל כך הרבה פרטים חסרי חשיבות? מה המטרה של כל זה? ואיך זה שהחליטו בשבילי שזה הדבר הטוב ביותר שקרה לי...? !

התהיות הללו מלוות כעננה מעיקה את חיייהם של שני מגזרים: זוגות נשואים ויהודים דתיים. הדמיון ביניהם כה רב משום ששניהם נדרשים להקריב חיים שלמים בעבור משימה שאין לה קץ, ובאין פְּרָמְטָר ברור ומיידי - מהי מידת ההצלחה שלי על הסקאלה של בן הזוג.

העייפות שמקורה בניסיונות לפענח את רצונו של ה"צד השני", גורמת לשניהם לפתח עד מהרה סוג של פרשנות אישית לגמרי לכל המצב: "מצוות? אני אוהב את אלוקים בדרך שלי". זו המקבילה של "נישואים? זה לא העניין, העיקר האהבה". וישנם כאלה שמגיעים למסקנה הפשוטה ש"הכי חשוב זה מה שעושה לי טוב".

ישנם כאלה שמחליטים דווקא כן להתמסר לקשר, כמו בעל צייתן שעושה כל מה שאשתו אומרת, אך המטרה העיקרית שלו היא להשיג שקט. הדבר דומה ליהודי המחליט לקיים באדיקות את שולחן ערוך קלה כחמורה, ובכל זאת כשנבחן היטב את מטרתו נגלה שהוא מנהל יחסים עם גן העדן. הקב"ה לא באמת בתמונה. כמו בעל המנהל יחסים עם השקט, כשאשתו לא מפריעה להם להיות יחד.

אז איך מנהלים קשר בלתי אפשרי שכזה?

בכך נעסוק בטורים שלפנינו, תקוותי שכל קורא ימצא בו לפחות רעיון אחד שישפר את מארג יחסיו בביתו ועם בוראו.

פרק א. זוגיות - השאלה הגדולה

רגב ישב במשרדי ונראה עגמומי.

"אני עושה כל מה שהיא מבקשת, הכל! שח רגב באוזניי "ולא חסר לה כלום, אין לי שום דרישה, רק שתהיה שמחה, זהו, אז למה זה לא קורה? למה היא לא מאושרת? זה מוציא לי את האוויר מהמפרשים".

אני מכיר את רגב ואגם מספר שנים, זוג נפלא, נשואים באושר, כך חשבתי, אנשים טובים באמת, מצבו של רגב נגע לליבי, בכל מאודי רציתי לעזור לו. אבל איך? מה באמת מפריע לאשתו?

"וכשאתה שואל אותה, מדוע היא לא שמחה, מה היא משיבה לך?" שאלתי, יותר כדי למשוך זמן, לא חשבתי שהתשובה שאקבל תשפוך אור על המצב.

"שאני מבין טוב מאוד ופשוט לא אכפת לי. והאמת היא שאכפת לי ואני לא מבין כלום. יש דרך לשכנע אותה שאכפת לי?" שאל-ענה רגב.

"שמע, זה מאוד מעניין" אמרתי לאחר דקה של מחשבה. "ממש

מחוברות לאדמה

נוגעות בשמיים

אשר & more

אולפנת רגבים בגולן ההרשמה החלה!

יום פתוח < יום ראשון < י"א שבט < 24.1.21

מוזמנת להצטרף להצלחה

רגבים בגולן

אולפנה תורנית חקלאית
מבית רוח הגולן ע"ד

להרשמה לימים הפתוחים: 073-2697822 | 050-6619045 עטרה

Misrad@uregavimbagolan.org.il או דרך אתר הרישום של החמ"ד

סיפור על תאורה וחושך

הדרך אל האור יכולה לעבור בחושך, ויכולה לעבור בתאורה > הנער מקרית ארבע שגילה את תל אביב, לא הפסיק לעצב עד שלמד לדייק ולאצן בין פונקציונליות להקשבה פנימה > שיחה של מוצאי חנוכה עם אלמוג יצחקי

דרור יהב

אפשר לדעת המון על האדם מהבחירות שהוא עושה בתחום התאורה. נשרפה לך הנורה בבית, אתה הולך לחנות שמכור הקרובה ומבקש נורה להחלפה. המוכר שואל אותך איזה: אור לבן, אור צהוב, אור חם, אור קר, חזק או חלש? מה שנבחר מצביע על תפיסת עולם שלמה. אדם פונקציונלי בדרך כלל מבקש אור לבן, רגיל, ואילו מי שמחפש אווירה יעדיף בדרך כלל אור חם יותר. להחלטות הקטנות האלה, מסביר אלמוג יצחקי, מעצב תאורה ושחקן ילדים, יש משמעות גדולה על חיינו מבלי שאנו מודעים לכך.

דרכו של יצחקי אל תחום התאורה התחילה במקרה. הוא נולד בקרית ארבע למשפחה דתיה בת ארבעה אחים. "עברתי את כל המסלול הרגיל של תלמוד תורה, בית ספר ושיבה תיכונית, אבל כבר מכיתה א' חיכיתי לסיים את כיתה י"ב. במשך כל תקופת הלימודים הייתי כבוי, בלי אור". רק ביום שבו חגג את בר המצווה, הרגיש הארה מיוחדת בהנחת התפילין.

לאחר שסיים את בית הספר הוא הצטרף לחבריה שהורידו ביחד את הכיפה. הוא עבר לתל אביב, אך גם השנים האלה התנהלו אצלו בחשכה. "חייתי חיים חילוניים משוחררים, אבל פתאום ראיתי שאנשים מוכנים לעשות הכל כדי להצליח. אתה עושה, בונה ויוצר, אבל הכל מתבסס על אידיאולוגיה שמתירה לשקר ולרמוס. ככה העולם בנוי.

"למדתי אדריכלות פנים, אבל עד מהרה גיליתי שבאדריכלות יש שני תחומים: חלק אחד מאוד טכני של שרטוט ועבודה עם פרטים, וזה לא היה הכישרון החזק שלי. השני הוא החלק היותר אמנותי ועיצובי, שאליו התחברתי. התחלתי ליצור כל מיני עיצובים מעניינים, כמו דקורציות של אבנים וזכוכיות מיוחדות שמדביקים על הקרמיקה באמבטיה. התחלתי לייצר ולעצב פריטים לבית, ופתאום שמתי לב שבכל דבר שאני עושה יש משמעות עצומה לתאורה. אם הייתי מכניס בחפץ מסוים קצת אור – ראיתי פתאום הבדל כמו בין משהו מת למשהו חי. הבנתי שכל מה שאני יוצר בלי אור, אין בו חיים".

אפשר לומר שגילית את האור.

"ממש כך. התחלתי להסתכל על כל דבר, איך הוא נראה בסוגי תאורה שונים. לפתע שמתי לב לכך שלכל חומר, בין אם הוא שקוף, חצי שקוף ואפילו אם הוא אטום, יש תגובה מיוחדת לאור. הייתי מקרב אותו למנורה או לאור שמש ובודק איזה אור מתקבל. זה היה גילוי מרתק". השלב הבא היה ניסיונות ראשוניים של בניית גופי תאורה. "בגלל שעניינה אותי ההשתקפות

של כל דבר, יצרתי גופי תאורה מיוחדים מחומרים זמינים. למשל, לקחתי פרספקס שקוף, שפכתי עליו חומר ממיס שיצר בו סדקים, ועליו שפכתי צבעי זכוכית. זה יצר איזשהו שילוב מאוד מיוחד שדרכו האור עבר". מהסוג שממלאים בבריכות כדורים, והקיף בהם גליל שקוף ובתוכו תאורה חזקה, והתוצאה הייתה מרשימה ביותר, מבלי שאיש הבחין שהגוף עשוי מכדורי פלסטיק... גוף תאורה נוסף שיצר היה עשוי מגביעי לבן ריקים. בכל אחד מהם הוכנסה מנורת לד קטנה, וגם הם חוברו יחד לגליל שקוף.

"זו הייתה תקופה מרתקת של יצירה, זוכיתי ללא מעט הצלחה בקרב מביני עניין. גופי התאורה הללו, שהיו די גדולים, שימשו לעיצוב תאורה באירועים ואפילו בבתים. הקמתי חברה ועבדתי עם חברות גדולות במשק כמו עלית, דה-מרקר, ג'נרל אלקטריק ועוד".

אורות וכלים בתל אביב

לחברה שהקים קרא 'אורות וכלים', שם קולע שהתכתב עם התהליך האישי שעבר באותה תקופה. בגיל שלושים, החברים מקרית ארבע שיצאו בשאלה התחילו לחזור בתשובה והתחתנו. אלמוג נשאר בתחושת ריקנות, והחליט שהוא צריך עזרה. "חיפשתי חכמת חיים שתלמד אותי איך להיות שמח, מאיר, מחייך, שתחזיר לי את הטוב לחיים. בכלל לא חשבתי על היהדות, שם הרי לא היה לי אור. ידעתי שיש הרבה חכמות, חכמת יוון, חכמת המזרח, אבל לא רציתי ללכת כל כך רחוק. נזכרתי שיש גם חכמה קרובה אלי, התורה. הייתה לי רק בעיה אחת: הקב"ה... רציתי חכמה, אבל לא הבנתי איך הוא נכנס לעניין. נזכרתי במשפט ששמעתי בילדותי, 'מתוך שלא לשמה בא לשמה'. אז החלטתי ללמוד שלא לשמה. אמרתי לעצמי: אני אלמד תורה שלא לשמה. אם אמצא את הקב"ה אז יופי, ואם לא, לפחות הרווחתי חכמה".

באופן טבעי הוא פנה לסביבה שאותה הכיר - ישיבה. כך התגלגל לישיבת רמת גן. "איך שנכנסתי, נהיה לי חושך בעיניים... ראיתי את הרבנים, הלימוד וכל מה שברחתי ממנו. אבל החלטתי להמשיך ללמוד שלא לשמה, לברר את החכמה היהודית, ומה שלא יאיר לי לא אקח.

"קראתי ולמדתי, היה מעניין אבל לא מספיק כדי להאיר אותי. עד שיום אחד אמרו שיש שיעור של הרב גד וינקרט מבית עין. חשבתי, 'עוד רב', אבל ברגע שראיתי אותו, למרות שמפגש עם רבנים היה הדבר הכי לא מאיר בשבילי, ראיתי אור בעיניים. הפנים שלו הקרינו, וכל כך רציתי לשמוע מה אומר האור הזה. הוא לימד מהספר 'בני מחשבה טובה' של הרבי מפיאסצנה, והרגשתי כאילו כל מילה שהוא אמר הייתה מכוונת רק אליי, כאילו אין אף אחד מסביב. יצאתי משם עם חוויה של יציבות, שיש על מי לסמוך. בסוף השיעור ניגשתי אליו ושאלתי אותו אם הוא מוכן להיות הרב שלי. רציתי להידבק בו, לא רק לשמוע את החכמה שלו. הוא ניסה להתחמק, אבל התעקשתי עד שהוא הסכים. השיעורים שלו החיו אותי וניסיתי באופן יזום להיות הנהג שמחזיר אותו הביתה מהשיעורים ברמת גן. אבל עם הקב"ה עדיין לא יצרתי קשר אישי".

התבודדות בעץ הזית

בשיעורים דיבר הרב גד על התבודדות, ואלמוג נזכר באירוע שקרה

לו זמן קצר קודם לכן. "רציתי להתבודד, נסעתי לכיוון בית ההורים, שעברו לעץ אפרים, אבל לא מצאתי מקום מתאים. בשלב מסוים אמרתי לקב"ה: 'אם אתה רוצה שאתבודד, למצא לי מקום. אני פונה ימינה וימינה ועוצר'". המקום שגילה התברר כאחד המקומות היפים ביותר, גורן ובמרכזו עץ זית, והכי חשוב - פרטיות מושלמת. "זה היה המקום שבו הרגשתי לראשונה את הקב"ה, ואחרי שנים, שם גם הצעתי לאשתי נישואין. הארתי את כל העץ בעששיות, ומסביב לגורן פיזרתי המון נרות. היא לא יכלה להגיד לא...".

אלמוג התקדם בלימוד ובשמירת מצוות, והרגיש כי אכן מתוך שלא לשמה - בא לשמה. אלא שהדברים לא נעצרו כאן. "אחר כך נהיה לי עוד פעם חושך. הבנתי שגיליתי את האור של הקב"ה אבל לא גיליתי את האור שלי. מרוב אורות אני נבלעתי. ראיתי שבשביל לקבל את האור שלו צריך ללמוד תורה ולקיים מצוות, המון 'כלים', אבל האור שלי לא התגלה".

הישיבה ברמת גן הרגישה גדולה מדי. "זה הזכיר לי את בית הספר, ואני חיפשתי משהו קטן. באותו זמן פתחו את 'נהורא', בית מדרש וקהילה במרכז רמת גן, והרגשתי כאילו פתחו אותה במיוחד בשבילי. זו קבוצה קטנה של חברים שלומדים ביחד, באווירה מאוד אישית שמקבלת כל אחד עם הדעות שלו, והרגשתי שזו הדרך הנכונה שבה אפשר לחזור בה בתשובה. זו הייתה הקרקע שאפשרה לי לצמוח".

דמות נוספת במסלול שלו התגלתה ממש בשנים האחרונות. "לפני כמה שנים הרב יובל בר נתן מנהורא אמר לי שהוא שומע הרבה את הדיבורים שלי, ונראה לו שיש מישהו שיכול להתאים לי. ככה פגשתי את הרב יעקב ורשבסקי מנחלאות. השיעורים והשיחות שלו האירו את הכישרונות, היכולות והמיוחדות שהקב"ה נתן לי. סוף סוף הרגשתי שמהו גם מאיר מתוכי, ואז יכולתי לחבר בין הכלי שקיים בי לבין האור שהקב"ה מעניק. לראשונה בחיי הרגשתי שיש התאמה ביניהם". ממש לאחרונה נסגר המעגל: "הרב גד התחיל ללמד בנהורא, ועכשיו אני שומע את השיעורים שלו ממקום חדש ומואר יותר".

לשנות אווירה עם מפסק אחד

כפי שאפשר להבחין, החיים של אלמוג נעים על רצף של אור וחושך. עם השנים הוא פיתח פילוסופיה של ממש לגבי אור, שיונקת מתחום ההתמחות שלו כמעצב תאורה. "עיצוב תאורה מתחלק לשני תחומים עיקריים: עיצוב אווירה ועיצוב פונקציונלי. לכל חלל יש פונקציונליות מסוימת שלשמה הוא נועד, והתאורה אמורה לשרת אותה - למשל, במטבח צריך לראות מה מבשלים, בסלון צריך אור שמאפשר לקרוא, לאכול ולארוח, וכך בכל שאר החדרים. גם בית כנסת זקוק לתאורה פונקציונלית - כדי שאנשים יוכלו לקרוא בסידור, שיהיו ערניים ולא יירדמו וכדומה. כך גם במשרד, ואפילו ברחוב. לפי הגישה הפונקציונלית, התאורה אמורה לשרת את מטרת החדר, וכך רוב האנשים נוהגים.

"אבל לצד התאורה הפונקציונלית, התאורה אמורה ליצור בחלל אווירה מתאימה. בבית אנחנו רוצים תחושה טובה, ולא רק שנראה כמה כלים נשארו בכיור וכמה אבק הצטבר על הרהיטים. בבית הכנסת, נכון שאדם צריך להיות עירני ונמרץ, אבל הוא גם רוצה להרגיש שהוא נמצא במקום רחני, ובשביל זה צריך אווירה

קופסאות תאורה מגביעי לבן

מתאימה שאותה יוצרים בין היתר על ידי תאורה. ולכן צריך לשים דגש על שני ההיבטים."

אפשר לעצב תאורה לבד?

"היום יש המון יועצי ומעצבי תאורה שעוזרים לעשות זאת, אבל למעשה עם קצת מודעות לנושא, כל אחד יכול להתאים את התאורה אצלו בבית די בקלות, לשלב תאורת עבודה עם תאורת אווירה, בעלות זניחה למדי. הדבר הכי פשוט הוא לקנות מפסק דימר (עמעם), שבאמצעותו ניתן לעמעם את התאורה או להגביר אותה, וליצור ברגע אחד אווירה בבית. אותו דבר גם בבית הכנסת ואפילו במשרדים. העמעום גורם לכך שכל השטחים הפונקציונליים מיטשטשים, והתחושה ש'צריך להספיק' מתעמעמת גם היא. האור הרך מאפשר לך להיות יותר נוכח, מתכנס לעצמך, יותר פנימי, ואתה גם יכול להגיע למקום

יותר רוחני. באוטובוסים בין עירוניים משתמשים בטכניקה הזו בצורה יפה: בדרך כלל מוקרנת תאורה חזקה מתקרת האוטובוס, אבל משעה מסוימת בלילה, או אחרי שהנהג יצא מהעיר ונכנס לנסיעה רצופה, הוא מעמעם את האורות כך שאנשים יוכלו להתנמנם או סתם להיכנס למצב יותר פנימי. גם בבית אפשר להחליט שמשעה מסוימת משנים את מצב האורות, וכך כל הבית מקבל אווירה אחרת."

מה אפשר לעשות עם מלפפון, כוס, מים וגפרורים

נדמה לי שרוב האנשים לא מייחסים לתאורה משמעות מיוחדת.

"בגלל שהתרגלנו לתאורה מסוימת, אנחנו לא מודעים לבחירות שלנו, כמו אותה בחירה בין אור לבן לאור צהוב שהוכרנו. אור לבן משרד קור מסוים, ריחוק שמאפשר עבודה רציפה בלי הקשבה פנימה, לכן תראה אותו בכיתות ובמשרדים. אור צהוב לעומת זאת משרד רכות שפחות מדגישה את התועלתיות של המרחב, ויותר ממקדת את האדם בצד הרוחני.

"העיניים שלנו רואות כל הזמן השתקפויות של אור מהחפצים שמקיפים אותנו. למדתי בחיים שאפשר להאיר כל דבר בצורה יפה, גם בגשמיות וגם ברוחניות. אפשר לראות מקום שמעוצב ברמה גבוהה אבל עם תאורה לא נכונה, והוא פשוט מאבד את כל היופי שלו. האור יכול ממש לשנות את ההסתכלות שלך על דברים, אפילו על בן אדם. אפילו גוף אטום, שכלל לא חודר דרכו אור, יכול להטיל צל מסביב שיספק את היופי של האור. אצל מעצבי התאורה אפשר לראות גופים מיוחדים מחומרים יוצאי דופן כמו קרטון, פח ועוד. היכולת לחבר בין שני אלמנטים היא זו שיוצרת עניין, ככל שיהיו יותר הפוכים כך יותר טוב.

"כשהגעתי לנהורא זה היה בחנוכה. התכנסנו להתוועדות וביקשו שכל אחד יגיד משהו על החג. הבאתי קצרת מים, כוס, גפרורים ומלפפון. אמרתי להם: יש לכם משימה - אתם צריכים להכניס את המים, התורה, לכוס, שזה אתם, באמצעות האור של הקב"ה. איך תעשו את זה בלי לגעת בקערה? הפתרון היה כזה: שמים את המלפפון בתוך הקערה, מדליקים את הגפרור ותוחבים אותו למלפפון. מניחים את הכוס על הגפרור, וברגע שהוא נכבה המים עולים מעצמם. תנסו ותראו. אני לוקח מזה תוכנה רוחנית - ברגע שאתה מכין את הכלי ומדליק את הגפרור, שזו פעולה כל כך מינורית, ומציב את הכלי שלך על האור, התורה עולה מעצמה אליך.

"התאורה נכונה לא רק לחומרים אלא גם לנשמות. אם תאיר את החלקים בך, האור שבך ייצא החוצה. אם אתה לא מדויק עם האור, הוא יכול גם לסנוור ואפילו לשרוף. האור במהותו הוא מאוד חזק, אבל צריך לדייק אותו לצורה שבה אתה רוצה שיתקבל. בקבלה מדברים על אור חוזר, כי האור שיוצא ממך חוזר עד הקב"ה. כך זה גם בלימוד תורה: אתה צריך חכמה שתאיר, אבל שתהיה בצורה מאוד מדויקת אליך, ואז הקב"ה פשוט מאיר דרכך. זה בדיוק מה שקרה לי".

כתובת האתר לסרטונים לילדים
בנושאי חגים ועוד www.almog.rf.gd

בשבי שומרון

"צמאה לך נפשי כמהה לך בשרי..."

מחפש ישיבה איכותית שתגדל בה באמת..?

זה בדיוק בשבילך!

אם מדבר אליך לימוד בעוצמה ועבודת השם בחבורה קדושה

מזמינים אותך לבוא ולטעום
את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו
בשבו"ש או בשבת מרוממת

לתיאום ודרכי הגעה װ יעקב מונטיפיורי אחראי שב״ש 052-6322478

ישיבה קטנה
לצעירים
מחזור ג'
הצטרפו להצלחה!
נשארו מקומות
אחרונים!..

אברך..?
מחפש מקום
לגדול בו?
כולל הלכה בישיבת
נחלת יוסף מתרחב
וקולט אברכים
מבוגרים וצעירים

תנאי
פנימייה
מעולים

חבר'ה
איכותיים
ומגובשים

אווירה
חמה
משפחתית

לימודי
אמונה
וחסידות

שימת
הסימנים
לנכרון הגמרא

סיימי
מסכתות
וסיימי ש"ס

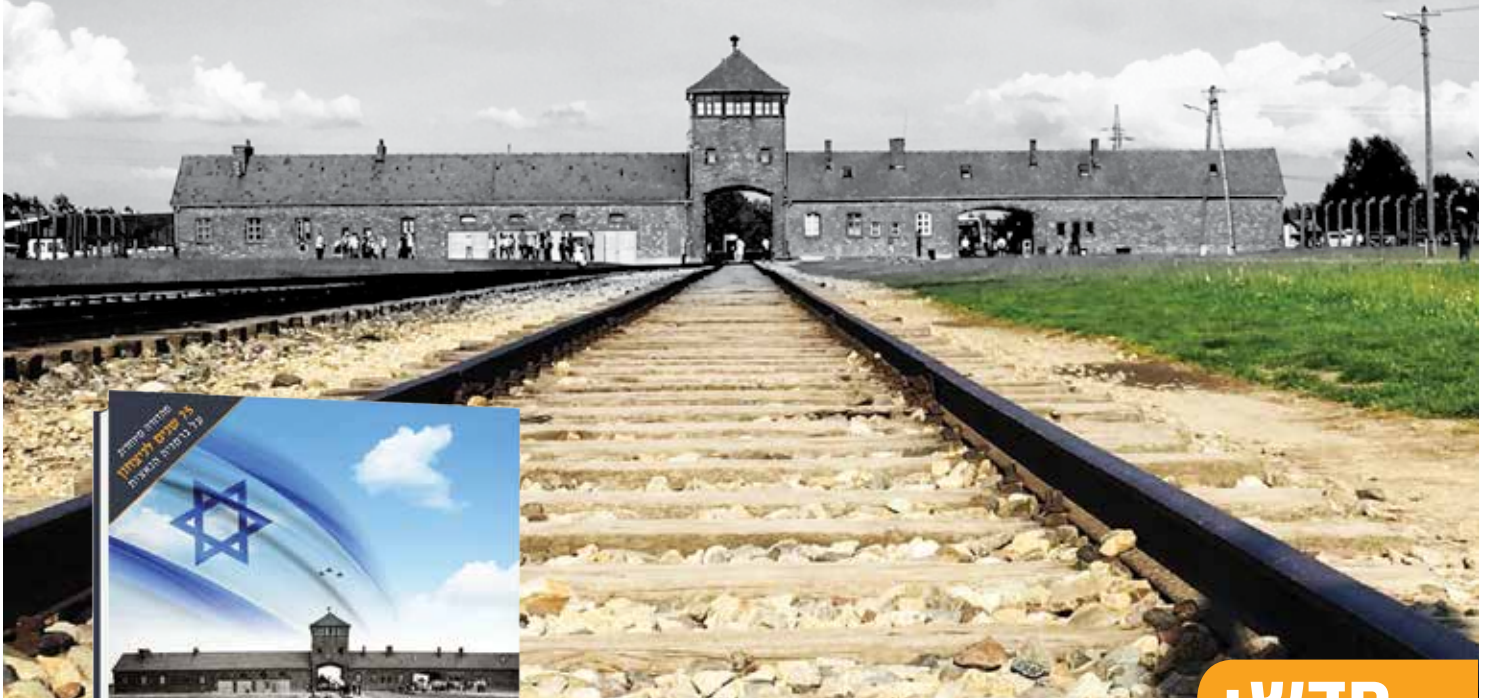
ידיעת
שם
ופוסקים

תורת
ארץ
ישראל

עבודת ה'
בהתלהבות

לצמות

מתוך חורבן

חדש:

מגילת השואה והתקומה < מאת ד"ר חגי בן ארצי

מתוך מבט חינוכי-אמוני ברוח בית מדרשם של הרב קוק ותלמידיו, פורש ד"ר חגי בן ארצי סקירה תמציתית, כואבת ומרתקת של תקופת השואה והרדיפה האנטישמית לאורך מאות השנים שקדמו לה.

מותאם לתלמידים ולמורים, ללימוד משותף ולקריאה עצמאית.

ספרי חינוך נוספים בנושא השואה <

מארז המגילות של דור התקומה:

מגילת חנוכה | מגילת המרד והחורבן | מגילת השואה והתקומה | מגילת התקומה והעצמאות | מגילת ששת הימים | מגילת הגבורה במלחמת יום הכיפורים

אם הבנים שמחה
הרב יששכר טייכטל

מדבר בצדקה
שיעורים על שיחות הרצי"ה בנושא השואה

אין דבר כזה 'להחזיר בתשובה'

איתי אסמן

מסביר "לקחם בדברים" (בדיבורים). תפקידנו הוא לדבר, ולבסוף אותו אדם מחליט לאן לצעוד בבחירתו החופשית. תפקידנו איננו ללחוץ אלא להציע, בצורה נעימה.

ישנו סיפור חסידי שבערב פסח הגיע אדם פשוט ושאל את האדמו"ר אם מותר לקיים מצוות שתיית ארבע כוסות של יין על חלב, האדמו"ר ענה מה שענה, ולאחר שהשואל יצא מהחדר הוא ביקש מהעוזר שלו לתת כסף לאותו אדם לקנות את כל צרכי החג. כאשר העוזר שאל את האדמו"ר לפשר הדבר, הוא ענה לו שמי ששואל שאלה כזו בערב פסח, כנראה שאין לו מה לאכול...

אנחנו צריכים להרגיל את המבט שלנו לראייה פנימית שרואה את מכלול האדם, לא רק את המגרעות שלו חלילה, ואפילו לא רק את הגוף שלו, אלא את כולו. כך גם יוסברו פסוקים ומאמרי חז"ל במקומות שונים, שכותבים "את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם" (קהלת), "הווי דן את כל האדם לכף זכות" (פרקי אבות) ועוד, אם נרע להתבונן על 'כל האדם' ולא רק על חלק ממנו, היחס שלנו ליהודים יהיה אמיתי יותר.

בוודאי צריך להתייחס לאדם שיש לו מחסור גופני ולתת לו אוכל, ויש גם להתייחס לאדם שיש לו מחסור נפשי ולשמש לו אוזן קשבת, אך לא פחות מכך, יש להתייחס לאדם שיש לו מחסור נשמתי. הנשמה שלו מתגעגעת לדברים עליונים והיא צמאה כל הזמן - זו עובדה, אם אנחנו רוצים להיות אנשי אמת וחסד, אנחנו חייבים לשים לב גם למציאות הזו ולתת לה מענה.

כפי שלא נכפה על אדם רעב לאכול, גם לא נעשה כפייה דתית, אבל בואו נשים לב שהוא רעב!

נשים לב לאנשים הצמאים רוחנית ברחוב, בשכונה, בקהילה, בלימודים ובעבודה. לפעמים מה שצריך לעשות זה להקשיב לכל האדם, ולא רק לחלקים הגלויים שבו. כרגע שנהיה קשובים גם לנשמה, נוכל גם לתת מענה, להציע להגיע לשיעור תורה, לחלק נרות שבת, להניח תפילין. רק מתוך האמון בנשמה היקרה שבתוך האדם נבנה היחס הנכון של עבודת הקירוב.

לסיפורי קירוב יש לפנות למייל asmanitai@gmail.com. להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב, נא לשלוח הודעה ל-052-4295592

בשבוע שעבר התאמנתי עם חבר באחד הפארקים בירושלים, ודיברנו על פרשת השבוע, על יעקב ועשיו ועל השתדלות וביטחון בה'. תוך כדי שיחה, עובר אורח נעצר, בהה בנו כמה שניות והתקרב: "סליחה שאני מפריע, פשוט זה מאוד מעניין אותי פרשת השבוע".

התחלתי לדבר אתו על רעיונות מהפרשה וראיתי שהוא לא ממש מבין, אז התחלתי לפשט את הדברים כדי להסביר לו מי זה יעקב ומי זה עשיו, ככל הנראה לא היה לו רקע ביהדות בכלל. הוא נהנה מהדברים, ובסוף שאל אותנו אם אנחנו יכולים להגיד לו איפה יש כאן בית כנסת. הוא רוצה ללמוד תורה ולא יודע איפה יש בית כנסת בשכונה בה הוא גר.

המלצתי לו ללכת למקום בו הוא יכול ללמוד תורה בצורה מסודרת ונפרדנו לדרכנו.

לפעמים אנחנו חושבים שהתורה לא מעניינת אנשים חילונים, שיש להם את העולם החילוני שלהם והם ימשיכו להיות בתוכו כל חייהם. זהו יחס חלקי ושטחי, שגורם לדתיים לא להשתדל ללמד תורה ולהימנע מלהציע לקיים מצוות.

תוכנה זו היא שטחית מפני שהיא מתייחסת אל הזולת רק לפי החלקים הגלויים לעין, ומתעלמת מהעובדה שיש לבני אדם נשמה, ומכך שלכל יהודי יש געגועים פנימיים למשהו שגדול ממנו. היא מתעלמת מהרהורי התשובה שקיימים אצל כל אדם, ולעיתים הם קיימים בתדירות גבוהה אצל אנשים שלא זכו ללמוד תורה.

אנחנו מוכרחים להביט אל המציאות בצורה יותר עמוקה, אחרת לא נראה את כל האמת, אלא רק צדדים חלקיים ושטחיים שלה. להתעלם מהנשמה שיש בכל יהודי, זה לא אמיתי, להתעלם מהגעגועים שיש לנשמה למקור שלה, זה להתעלם מהאמת.

אני לא אוהב את הביטוי 'להחזיר בתשובה', לדעתי אין דבר כזה. משום שלכל אחד יש בחירה חופשית וזה אחד מהיסודות הכי גדולים בתורה. חזרה בתשובה היא בחירה אישית ותהליך אישי ופנימי שאדם עושה מול ה'. אפשר להעניק ידע, כלים ואפשרויות, אבל בסוף ההחלטה היא שלו בלבד.

בכל מקום בתורה בו מופיע הביטוי "לקח" על בני אדם, רש"י

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

בין הכותבים:
הרב אהרון אגלסל,
הרב אסף טבצ'ניק,
הרב עופר גיסין,
הרב יהושע וידר,
הרב איתי אסמן,
ישראל זעירא

הטיף היומי לענייני קירוב

קבוצה שקטה ב"ראש יהודי" לקבלת עצות, הארות ורעיונות מעשיים, בעיני תשובה וקירוב, באהבה ואמונה

להצטרפות לקבוצת וואצאפ: **052-5665005**

ראש יהודי
אסמ"ק • אהר"ש • אהר"מ

תודה רבה על כל האהבה והחיבוקים! העזרה שלכם נותנת לנו כח אדיר להמשיך ולהיות שליחים נאמנים הלאה!

תנה ימים צאים נאום ה' אלוקים.
לא רעב אדם לא אכיל אדם...

שלכם, קהילת ראש יהודי
עיר הקודש ת"א

מאמינים בתל אביב פותחים את הלב
מתגייסים לחינוך ראש יהודי בלב תל אביב

ראש יהודי
אסמ"ק • אהר"ש • אהר"מ

התנועה
התועדות

החזן הרב יואל כהן

חסידים יכולים להיפגע

מה כל זה אומר לנו בעבודה הפרטית? לפעמים לפני תאריכים ומאורעות גדולים ומכוננים, כמו ראש השנה וחג השבועות, היום הגדול מעורר את האדם ומאיץ בו להתכונן ולהיערך כראוי. אם זה ראש השנה שגורם לו לפשפש במעשיו ואם זה שבועות שנוגע ללימוד התורה. אלא מה, ליצר הרע יש נטייה לבוא אל האדם דווקא ברגעי התעוררות כאלו ולנסות להשפיע עליו בקבלת ההחלטות. הוא בא ואומר לו, 'יום כזה גדול וחשוב כמו ראש השנה, אתה מנצל בשביל החלטות קטנות ופעוטות של הוספה בהידור מצווה או תפילה בכוונה, זה מה שמתאים לראש השנה? ביום כזה צריך להתעסק בדברים החשובים באמת, ללמוד על מהות היום ולדאוג לתיקון המלכות ותיקון עולם'. בשביל רגעים כאלו באה התורה ואומרת לנו "ארץ אשר אבניה ברזל", יש זמנים שבהם צריך להדגיש ולהתמקד דווקא בדבר הקטנצ'יק.

אין בזה הנחיות וכללים קבועים, כל אחד יודע בעצמו איזה דבר פרטי וקטן הוא יכול וצריך ליישם בפועל. לפעמים, כשמחפשים לעשות דווקא דברים גדולים שלא ממש שייכים אלינו, יוצא מזה בסוף כלום.

לכל אדם יש את העניין הפרטי שלו. הגמרא הידועה במסכת שבת אומרת "אבן במאי הוי זהיר טפ"י" (אבן, במה היה זהיר במיוחד?). לכל אחד יש את הזהירות המיוחדת לו. מובן שצריך להקפיד על הכל אבל יש את העניין המיוחד יותר. בחסידות מוסבר ש'זהיר' הכוונה גם מלשון זהיר ואור, כלומר שעל ידי שהוא מקפיד במצווה המיוחדת לו, נעשה מואר אצלו גם בשאר הדברים. ושני הפירושים קשורים אחד בשני, למה צריך להיות זהיר יותר בדבר מסוים? משום שאצלו הדבר הזה הוא הצינור והשער לשאר הדברים.

זה נוגע לכל אדם, בין אם אתה איש עובד או בחור ישיבה. במרוצת השנים, יש כל מיני דברים שנשכחו וזו קצת הצידה מצד סיבות שונות - לימוד, תפילה או הנהגה טובה בין אדם למקום או בין אדם לחברו. יש הלכה בשולחן ערוך שבערב יום הכיפורים אדם צריך לרצות ולפייס את חברו בבקשת מחילה, גם אם מדובר על הקנטה בדברים. יבוא מישהו ויאמר, שההלכה הזאת לא תקפה אצל אנשים שהולכים בדרך החסידות; לרצות את חברו זה רק עבור אנשים אחרים. הרי אצל חסידים כבוד נחשב לשטויות, מי שלומד על 'אין עוד מלבדו' ואין שכל העולם הוא הבל הבלים, אז כל עניין של כבוד ופגיעה לא נוגע לו, הוא מעולם לא שמע על חסידים שנפגעו אחד מהשני...

אתה יודע למה לא שמעת? כי חסידים חיו בידירות והתנהגו בצורה טובה אחד לשני. זה ממש לא אומר שהיום מי שנקרא חסיד, לא צריך לעבוד ולתקן את הבין אדם לחברו שלו.

שמעתי פעם סיפור על החסיד ר' חיים משה אלפרוביץ, סיפור שמלמד איך חסידים פעם נזהרו בכל מה שקשור לבין אדם לחברו. ר' חיים משה עלה לארץ מרוסיה הסובייטית והתגורר בירושלים. כשהוא הגיע, הוא גישש וחיפש עבודה שיוכל להתפרנס ממנה. ירושלים לא אותם ימים לא היתה כמו היום שיש היצע גדול של בעלי מלאכה מכל תחום שהוא. היה שם בעיר שוחט אחד שהציע לו ללמוד את אומנות השחיטה ולנסות להתפרנס מזה. אותו שוחט הסביר לו שזה לא ייחשב להשגת גבול, הוא לא ייפגע מזה, מכיוון שיש מספיק לקוחות בשביל ששניהם יוכלו להתפרנס בכבוד.

ר' חיים משה שמע לעצת השוחט, למד את אומנות השחיטה והתחיל לשחוט לאנשי ירושלים. מהר מאוד יצא לו שם של שוחט מומחה בכל רחבי העיר. מה שקרה הוא, שעם הזמן אנשי ירושלים באו בהמוניהם אך ורק אליו. השמועה על יהודי ירא שמיים שמסר את נפשו והקפיד על קיום מצוות גם ברוסיה הסובייטית, גרמה לכך שיותר ויותר אנשים ביקשו ר' חיים משה שיחט עבורם.

שיא הביקוש היה בערב יום כיפור של אותה שנה, מחוץ לבית שלו השתרך תור ארוך של אנשים, כולם המתינו שדווקא ר' חיים משה יחט עבורם את תרנגול הכפרות. בין שחיטה לשחיטה ר' חיים משה שם לב שהתור אצלו ארוך מהרגיל והוא ביקש מאחד הילדים שלו שילך לבית של השוחט השני וידווח לו מה קורה אצלו, האם גם שם יש הרבה אנשים.

הילד חזר וסיפר שאצל השוחט השני כמעט ואין אנשים. ר' חיים משה הבין מיד את המצב שנוצר וללא היסוס יצא לעבר התור הארוך והכריז בקול שמרגע זה הוא לא שוחט יותר. הוא נימק את ההחלטה שלו בכך, שהוא לא הגיע מרוסיה כדי לגזול פרנסה של יהודי!

השוחט יצא אל התור
המשתרך וצעק: "אני
לא מוכן לשחוט יותר
לעולם!" < השינוי
הדרמטי שאנחנו
מנסים לחולל
כשאנחנו נעמדים
להתפלל, גדול יותר
מההתרוממות במהלך
התפילה < נשאנחנו
חושבים בגדול,
אנחנו לפעמים לא
חושבים על כלום <
ומתי זלפה ובלהה
תופסות את מקומן
של שרה ורבקה?

אצל חסידים ישנו ביטוי מעניין שנהגו לומר אותו בקשר לעבודת התפילה והוא 'להיעמד להתפלל'. הרבי מלובאוויטש הסביר באחת הפעמים את הפירוש של הביטוי הזה: התפילה שאנחנו מתפללים מדי יום מחולקת לארבעה שלבים, המכונים כנגד ארבעה עולמות רוחניים, כש'הודו' מכון כנגד עולם העשייה והשיא הוא בתפילת 'שמונה עשרה' שמכוננת כנגד עולם האצילות. אנחנו אמנם לא אווזים באותן הכוונות ולא מרגישים את ההבדלים בין השלבים והעולמות, אבל מי שכן אווזו בזה ויש לו איזה שמץ של ציור וידע מה זה עשייה ומה זה אצילות, הוא יידע לומר שיש מרחק רוחני גדול מ'הודו' ועד לשמונה עשרה.

זה הכל כבר בתוך התפילה עצמה, אבל יש דבר שצריך לעשות לפני כן, והוא 'להיעמד להתפלל'. אם עד עכשיו פטפטת ודיברת עם האנשים סביבך, עכשיו אתה נדרש להתפנות מכל הדיבורים וללכת להתפלל ולדבר עם הקב"ה. יש אנשים שחושבים שההכנה היא אמנם דבר חשוב, אך אין להשוות אותו למתחולל בתפילה עצמה. לדעתם, בין 'הודו' לשמונה

עשרה קיים הפער הגדול ביותר וההתרוממות במהלך התפילה היא הדבר, והם 'לא סופרים' את המתרחש לפני תחילת התפילה. אבל זה לא נכון.

אם ניקח דוגמה מעולם המספרים ונשאל את אותה השאלה, איפה המרחק גדול יותר, האם בין אפס לאחד או בין אחד למיליון? אפשר לטעות ולחשוב שהמרחק בין אפס לאחד זה מרחק של ספרה אחת לעומת המרחק שקיים בין אפס למיליון, אבל זה שטויות. המרחק בין אפס לאחד הוא הגדול יותר, זה כמו ליצור יש מאין, כאשר מכלום נעשתה ממשות של משהו. זה דבר גדול יותר מאשר המרחק בין אחד למיליון, שם יש ריבוי כמותי בלבד.

אותו הדבר בדיוק קורה כאשר אדם נעמד להתפלל. זה לא סתם שהיה ביטוי אצל חסידים 'להיעמד להתפלל', יש כאן עניין ועבודה. אדם מתייצב ומכין את עצמו לתפילה, הוא מתפנה מהכל ומעתיק את עצמו מהוויות העולם אל התפילה וזה דבר גדול, נוצר פה דבר חדש שכרוך במאמץ. זה אמנם נראה כמו פעולות פשוטות וקטנטנות ולא הכנות גדולות ורציניות, אבל דווקא הדברים הקטנטנים האלה משפיעים עלינו יותר מכל.

בפרשת דברים הפסוק אומר: "ארץ אשר אבניה ברזל", ומובא בכתבי האריז"ל ש'ברזל' זה ראשי תיבות של - בלהה, רחל, זלפה ולא. הרבי פעם שאל על כך: הלא ארבע האימהות שלנו הן שרה רבקה רחל ולא, ואילו כאן לא מזכירים כלל את שרה ורבקה ואת המקום שלהן תפסו בלהה וזלפה, אז מה כאן העניין? והרבי הסביר: לפעמים רוצים להדגיש את הכלל ולפעמים את הפרט. למשל, ארץ ישראל - יש איך שהיא בתור ארץ של כלל ישראל ויש איך שהיא התחלקה לשבטים ומשפחות. כאן בפסוק רוצים להדגיש את העניין הפרטי, לכן מזכירים את בלהה וזלפה, על מנת לרמוז על בני השפחות והשבט הפרטי שאליו כל אחד משתייך.

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

אני מרגישה שהשבת היא זמן של קרבת ה', אבל קשה לי להתחבר אליה כי זה זמן מאוד משפחתי ואין לי שבת? איך אפשר להתחבר לקדושה של שבת?

האמת היא שהמשפחה לא אמורה להקשות על קרבת ה' בשבת, אלא שהיא עצמה יכולה ליצור את אותה קרבה. ההליכה המשותפת לבית הכנסת, הכינוס של כל המשפחה יחד לשולחן שבת, השירה על המלאכים שמלווים אותנו בליל שבת הביתה ביחד, השבח לאשת החיל, ועל הכל - כשמקדשים את יום השבת על היין, בכל אלה דווקא המסגרת המשפחתית היא הפותחת בנו את השערים לקדושת שבת והיא ככלי מחזיק ברכה לדבקות האלוקית המיוחדת של שבת. ודווקא מי שנמצא לברו, בלא משפחה איתו, מתקשה פעמים רבות לקבל את קדושת השבת. כך הדבר גם בזמירות שבת, באכילה המשותפת אחרי ההכנות המרובות, בבית המצוחצח ובנינוחות האווירה המשפחתית שמאפשרת שיחה לבבית שלא מגיעים אליה בימי החול.

ואם הטפל הופך לעיקר, אל לנו להיבהל. אלא לאחוז בעיקר, שהוא מרובה מאוד, ולינוק ממנו את כל הטעם הנפלא של שבת קודש.

מה עושים כשהילדים המתוקים שלי "חייבים" לראות משהו במחשב כל יום?

אין תשובה אחת לשאלה הזו. יש חסידים ואנשי מעשה שכלל לא מחזיקים מחשב בבית; ואשריהם ואשרי חלקם. ויש כאלה שעל ידי כך יפסידו טובה רבה של פרנסה וריבוי תורה וקדושה שמגיעים אליהם על ידי המחשב ושימושו. יש כאלה שמונעים את המחשב לגמרי מהילדים ובכך מאפשרים את הטובה מצד אחד ואת חינוך הילדים מצד שני. אבל יש גם הסוברים כי לאפשר לילדים גישה למחשב הוא דבר שיש בו גם מעלות, מסיבות שונות: צורך לימודי, לחץ חברתי ואפילו כבייביסיטר בגלל עומס בבית, שזו לעתים דרך קלה ונצרכת, אם נודרה על האמת.

כל אחד צריך לבחון את הדרך המתאימה לו, יחד עם הידיעה שבישיבה מול מחשב יש חסרונות לא מועטים של פסיביות, נטייה להגזמה ואפילו התמכרות, ושהיא מונעת פעמים רבות חלקים יצירתיים ושמחים של החיים. כל אחד צריך למצוא את הדרך הנכונה לו, וכמובן גם להתיעץ עם מי שמכיר אותו ואת משפחתו באופן אישי.

מה אמור לעשות בחור צעיר שבוערת בו תאווה?

הדבר הראשון הוא לא להתייאש מפילות! לדעת שכל עמידה בניסיון, וגם עמידה חלקית בניסיון, היא יקרה בעיני ה' וממלאת אותנו בקדושה. הזוהר הקדוש אומר: "לית רעותא טבא דאתאביד", כלומר אין רצון טוב שהולך לאיבוד. אפילו רצון אחד מקרב אותנו אל הקדושה, וקל וחומר הרבה רצונות טובים ותפילות ומאמצים.

בחלק של 'סור מרע' יש להתרחק מכל מה שעלול להפיל אותנו ולהחמיר בסינון אינטרנט כמה שיותר, אך העיקר הוא 'עשה טוב': להוציא את כוחות העשייה שלנו אל הפועל במלואם, ובעיקר ללמוד תורה בתענוג ממקום שליבו חפץ. שהרי התורה היא איילת אהבים ויעלת חן, ועל ידי חכמתה שב ורפא לו.

חשוב גם לזכור שהתאווה היא כוח חיים חיובי שמעמיד את הדורות העתידיים. וכשביקשו חכמים לבטל את תאוות העריות, ראו שאין העולם יכול להתקיים והשיבו אותה חזרה למקומה עם תיקון קל. ולכן, ביסוד הדבר הרי זו מעלה גדולה. אלא שכל מעלה גדולה, היא צריכה הכולנה כדי להגיע ליעד המתאים, והמקום הנכון של התאווה הוא בבניין הבית היהודי בקדושה ובטהרה.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרוני ברנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ישיבה קטנה
נחלת יוסף שבי שומרון

אם מדבר אליך לימוד בעוצמה עבודת ד' ברוח חסידית

ובחבורה קדושה מתוך השקעה בניין האישיות

בוא לטעום את אווירת בית המדרש המיוחד שלנו

התועודיות
ברוח חסידית

קשר לגדולי
ישראל

בקאות במרחבי
התורה

יחס וליווי
אישי